
Milo Stanišić

MINNEORD

JUGOSLAV IVANOVIĆ

RADEK FRICĀ

ARILD EGGE

JARLE SUNDSETH

PÅL GUNNAR LARSSON

Det var med stor sorg vi mottok budskapet om at vår kjære kollega Milo Stanišić hadde gått bort etter kort tids sykdom 3. mars 2023. Livets absurditet ville det slik at han ble syk kun få dager etter at han gikk av med pensjon fra vår avdeling i slutten av oktober i fjor. Milo fikk derfor ikke nyte pensjonisttilværelsen med sin familie, som han hadde gledet seg til etter mer enn 45 år i tjeneste som lege.

Milo ble født 12. oktober 1950 i Lužani i republikken Bosnia-Hercegovina i en familie med aner fra Montenegro. Etter studier i både Sarajevo og Beograd samt kirurgisk tjeneste i hjembyen Bijeljina ble han nevrokirurg og etter hvert

grunnlegger av en ny nevrokirurgisk avdeling i Tuzla. Han gjennomførte sitt doktorgradsarbeid og ble senere dosent i nevrokirurgi. Hans innsats i Tuzla er fortsatt svært godt husket.

Milo måtte hankses med alle områder innen nevrokirurgi, inkludert spinal kirurgi, men fikk særlig interesse for epilepsikirurgi. Dette medførte et lengre fordypningsopphold i Montreal tidlig på 1990-tallet. Hjemkomsten til Bosnia ble imidlertid preget av krigshendelser som rammet landet. Ingen av oss kan virkelig forstå hva Milo og hans familie måtte gjennomgå, mens han fortsatte å jobbe som nevrokirurg under svært krevende forhold.

Situasjonen ble til slutt så vanskelig at familien takket ja til å flytte til Sverige. I tre år bodde de på et svensk asylmottak, der både Milo og hans kone Melika måtte gjennom flere eksamener for å få ny autorisasjon for gjenoppta legeyrket i Skandinavia. Milo jobbet deretter som nevrokirurg i Göteborg og Lund. Da han fikk muligheten til en overlegetilling i Bergen, visste han nok ikke at det var starten på 23 år med pendling til og fra familien, som i mellomtiden bosatte seg fast i Skåne.

Milo ble en viktig person på Haukeland. Hans innsats blant annet som aneurismekirurg viser hvor allsidig og erfaren nevrokirurg han var. Da han i 2004 flyttet til Rikshospitalet, fikk han også muligheten til å bruke sin kompetanse innen epilepsikirurgi. Milo ble nok en gang en sentral person i avdelingen og særlig i seksjonen for funksjonell nevrokirurgi. Han ble en naturlig mentor for veldig mange kolleger i avdelingen, og hans innsats i oppbygging av seksjonens virksomhet var helt avgjørende og uvurderlig. At han ble valgt som avdelingens beste mentor de to første årene prisen ble utdelt, kom ikke som noen overraskelse.

Gjennom hele sin karriere var Milo opptatt av klinisk forskning, og han etterlater seg et stort antall vitenskapelige publikasjoner. De siste årene brukte han mye tid på et omfattende klinisk forskningsprosjekt om kroniske subdurale hematomer. Prosjektet skal videreføres etter Milos bortgang, men det har allerede vist en helt ny retning i behandlingen av denne tilstanden.

Det kan ikke beskrives hvor mye Milo betydde for oss, hans kolleger og venner fra nevrokirurgisk avdeling på Rikshospitalet. Han kunne alltid sette ting i sitt riktige perspektiv, fant alltid oppløftende ord til kollegene, og når han først tok ordet, ble det alltid stille i forsamlingen. Hans usedvanlig varme utstråling og snille personlighet, hans kloke ord og empatiske væremåte gjorde arbeidsdagen lettere og bedre for oss alle. Han var dypt respektert og beundret.

Våre tanker går til Milos trofaste ektefelle Melika og hans elskede barn, datteren Mia og sønnen Srdjan. Milo etterlater seg et stort tomrom hos alle som kjente ham, men også svært mange varme minner, som vi vil ha med oss videre. Vi føler oss privilegerte og takknemlige for å ha hatt Milo som kollega og venn.

På vegne av kolleger ved Nevrokirurgisk avdeling, Oslo universitetssykehus.

Publisert: 29. mai 2023. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.23.0234

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.